

KULTAISEN
OVEN
TALO

ELODIE HARPER

BAZAR

ELODIE HARPER

KULTAISEN
OVEN
TALO

SUOMENTANUT HANNA ARVONEN

BAZAR

Bazar Kustannus
www.bazarkustannus.fi

Suomentanut Hanna Arvonen
Englanninkielinen alkuteos *The House with the Golden Door*
Copyright © Elodie Harper, 2022

ISBN 978-952-376-773-7

Bazar Kustannus on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä

Taitto Jukka Iivarinen / Taittopalvelu Vitale
Painettu EU:ssa

*Rakkaimmalle pojalleni Jonathonille,
rakastan sinua koko sydämeistäni*

75 JKR.

PARENTALIA

1.

*Elävistä olennoista yksin ihmiselle on annettu suru...
samoin kuin kunnianhimo, ahneus
ja rajaton elämänhalu.*

PLINIUS VANHEMPI: *Naturalis Historia*

Maalari tasapainottelee puisella telineellä ja tekee sivel-
timenvetojaan näkymättömissä herättäessään juma-
lattaren henkiin. Amara katselee miestä. Fresko on muuten
valmis, metsästyskohtaus, joka ympäröi hänen pientä puu-
tarhaansa. Vain Dianan kasvot ovat keskeneräiset. Amara
hengittää syvään nauttien kevään tuoksuista. Narsissit ku-
koistavat hänen jaloissaan kuin valkeat tähdet, ja ilma on
täynnä niiden suloista tuoksua.

”Kukaan ei pystyisi tekemään oikeutta hänen kauneudel-
leen”, maalari huomauttaa ja vetäytyy hetkeksi taaksepäin
tarkastellakseen työtään ennen kuin ryhtyy jälleen käyttä-
mään sivellintään.

Amara tietää, ettei mies tarkoita jumalatar Dianaa. Hän
olisi voinut palkata kenet tahansa maalaamaan jumalatta-
ren, mutta hän valitsi tämän miehen, Priscuksen, koska tämä
oli aikoinaan hänen ystävänsä Didon rakastaja ja ainoa
taiteilija, joka voi piirtää tämän kasvot. ”Tiedän, että sinä
pystyt siihen”, hän vastaa. Tai hän totisesti toivoo niin.
Maalarin kisällit ovat tehneet loput maalauksesta paljon

halvemmallalla. On kymmenen kertaa kalliimpaa palkata Priscus, itse maalarimestari, ikuistamaan hänen ystävänsä.

”Hän oli suurenmoinen nainen”, Priscus sanoo. ”Hänessä oli ainutlaatuista valoa. Muistan vieläkin, miten hän lauloi.”

Dido on ollut kuolleena hädin tuskin kolme kuukautta, ja kyynelät kirvelevät Amaran silmiä. Hän räpyttelee nopeasti pois, koska ei halua Priscuksen huomaavan. Tuntuu oudolta, että mies on hänen kodissaan. Kun he viimeksi tapasivat, Amara ja Dido olivat vielä orjia, ja Priscus oli vakioasiakas, joka maksoi heidän parittajalleen saadakseen viettää yön Didon kanssa, kun taas hänen ystävänsä Salvius maksoi Amaran seurasta viereisessä kammiossa. Nyt Amara on vapautettu orja, joka maksaa *miehen* palveluksista. Amara epäilee, ettei heistä kumpikaan oikeastaan tiedä, miten kohdella toista tällaisen kohtalon käänteen jälkeen.

Priscus perääntyy taas kauemmaksi seinästä ja katsoo työtään. ”Nyt se taitaa olla valmis.”

Amara astuu eteenpäin. ”Saanko nähdä?”

”Totta kai”, Priscus kapuaa alas telineeltä ja paljastaa vihdoin maalauksensa.

Dido seisoo toinen käsi sydämellä, toinen osoittaa kohti puutarhaa. Amara katsoo kuollutta ystäväänsä. Priscus on vanginnut Didon kasvojen täydellisen symmetrian, suun pehmeuden ja ennen kaikkea tämän silmät, tummat surusta, jota tämä ei koskaan pystynyt täysin peittämään. Silloin murhe iskee Amaraan, ja hän kääntyy pois. Priscus ojentaa kätensä häntä kohti mutta laskee sen sitten ehkä peläten, että kosketus loukkaisi häntä. Kestää hetken ennen kuin Amara uskaltaa puhua. ”En voi koskaan kiittää sinua tästä riittävästi.”

”Tämä on ollut minulle ilo”, Priscus sanoo. ”Saan hie-
man lohtua ajatuksesta, ettei hänen kauneutensa ole täysin

kadonnut.” Mies seisoo Amaran vieressä mutta jättää riittävästi tilaa heidän väliinsä osoittaakseen kunnioitustaan. ”Mutta saanko kysyä sinulta jotain? Miksi halusit muistaa hänet tällaisena?”

Mies osoittaa heitä ympäröiviä seiniä, ja Amara katsoo kohtausta, joka on niin erilainen kuin nainen, jonka Priscus on juuri maalannut. Ihmisenkasvoista urospeuraa repivät kappaleiksi metsästyskoirat, joiden kuonot ovat liukkaat verestä ja hampaat sojottavat terävinä ammottavissa suissa. Valkeat kylkiluut sojottavat peuran ruhjotusta ruhosta ja paljastavat punaisen sydämen. Se on Aktaion, jonka jumalatar Diana on muuttanut urospeuraksi, ja miehen omat koirat repivät hänet kappaleiksi. Se on hinta, jonka Aktaion joutuu maksamaan nähtyään jumalattaren alastomana. Dianana kuvattu Dido osoittaa Aktaionia tämän kuollessa ja jumalattaren kasvoilla Didon alakuloisuus muuttuu julman välinpitämättömyyden merkiksi.

”Hänellä oli täydellisen puhdas sydän”, Amara vastaa. ”Kuka muukaan Dido voisi olla kuin neitsytjumalatar?”

He molemmat tietävät, ettei se ole vastaus miehen kysymykseen, mutta Priscus vain nyökkää ja on liian kohtelias painostaakseen. ”Tietenkin.”

Amara odottaa, kun Priscus kerää maalinsa ja pakkaa ne huolellisesti laatikkoon, ja miehen oppipoika purkaa telineen viedäkseen sen takaisin työpajalle. Sen jälkeen hän saattaa molemmat atriumin poikki ovelle. Palkkiota ei tarvitse maksaa vielä. Rufus, Amaran suojelija ja rakastaja, maksaa laskun aikanaan. Ovella Priscus epäröi: ”Toivottavasti sinua ei haittaa, jos...” Hän vaikenee, mutta kokoaa sitten itsensä. ”Salvius pyysi toivottamaan sinulle terveyttä, ja esittää jumalille sydämellisen kiitoksensa hyvästä onnestasi. Hän arvostaa sinua suuresti.”

Amaran kasvot eivät paljasta myllerrystä, joka hänen sisimmässään herää, kun häntä muistutetaan entisestä elämästään. Hän on tietoinen siitä, että ovenvartija Juventus epäilemättä kuuntelee joka sanaa, vaikka seisoo mitään puhumatta vartiopaikallaan. ”Hän on kovin ystävällinen. Kiitä häntä ja toivota myös hänelle terveyttä.” Amara nyökkää kohteliaasti mutta etäisesti, ja kävelee pois ennen kuin Priscus ehtii sanoa enempää. Salviuksen mainitseminen on täyttänyt Amaran mielen ei-toivotuilla muistoilla. Miehen kädet hänen vartalollaan, tämän alastomuus, tämän paino, ja vielä pahempaa, ei Salvius, vaan pelko ja pimeys, joita Amara koki vanhassa kammiossaan bordellissa, väkivalta ja tuska. Hänen menneisyytensä on kuin Kharybdiksen pyörre, joka vetää hänet aaltojen alle, jossa hän ei pysty hengittämään.

Amara kapuaa nopeasti portaat ylös yksityiseen työhuoneeseensa yrittäen olla juoksematta, ja sulkee oven. Hänen jalkansa tärisivät. Hän istuutuu kirjoituspöytänsä ääreen, painaa kämmenet tiukasti sen puista pintaa vasten ja yrittää tukahduttaa heräävän paniikin. Hänen mielensä tempuillee jälleen, herättää hänessä tunteen, ettei hän ole oikeasti täällä, missä hänen silmänsä kertovat hänen istuvan, vaan jälleen siellä, Felixin Sudenluolassa. Veri jyskyttää hänen korvissaan, kun hän etsii pöydän laatikosta lipasta, joka aina rauhoittaa häntä. Se tuntuu painavalta hänen käsissään. Hän laskee sen pöydälle ja avaa kannen. Lippaassa ovat kaikki rahat, jotka hän on ansainnut muutettuaan asumaan tänne, siinä ovat hänen perimänsä lainat ja avokätinen määräraha, jonka Rufus hänelle antaa. Hän haroo kolikoita sormillaan, tuntee niiden rauhoittavan painon, kuuntelee niiden putoilua kuin sateen lempeää ropinaa.

Hän järjesti tämän huoneen mahdollisimman erilaiseksi kuin Felixin työhuoneen, sijoitti huonekalut eri tavalla, sai

kaiken näyttämään toisenlaiselta. Seinät eivät ole punaiset vaan valkoiset, pienet Cupidot tasapainottelevat sulokkaasti seinillä, joillakin käsissään harppu, toisilla jousi ja nuoli. Jokainen pieni, kalpea hahmo, niiden vartaloiden jokainen huolellinen siveltimenveto on tehty sirommin kuin mikään Sudenluolassa, mutta jotenkin hahmot ovat vähemmän eläviä kuin härkien kallot ja mustat jalustat, jotka Amara muistaa. Jos hän sulkisi silmänsä, hän näkisi ne mielessään. Kirjoituspöydän ääressä istuminen muistuttaa häntä jostain syystä aina entisestä isännästä. Jopa unissaan hän muistaa miehen tällä tavoin. Vartalon terävät linjat kumartuneina kirjojen ylle, pään kallistus tämän kohottaessa katseensa, käsien voima.

Ovelta kuuluva koputus havahduttaa Amaran nykyhetkeen. ”Kuka siellä?”

Martha astuu sisään. Amara hymyilee, mutta hänen palvelijattarensa tuijottaa vain lattiaa. ”Valmistelenko sinut tapaamaan Drusillan, emäntä?” Marthan korostus on niin voimakas, että joskus Amaran on vaikea ymmärtää häntä.

Marthan hartiat ovat painuksissa ja koko olemus on kumara. Aluksi Amara oli luullut tytön olevan ujo, mutta nyt hän tunnistaa asennon vastentahtoisen orjan harkituksi vetäytymiseksi. Hän oli itse yhtä pidättyväinen Felixin kanssa. Amara joutuu tukahduttamaan ärtymyksensä. *Tyttö ei tiedä, miten onnekas hän on saadessaan olla tässä kauniissa talossa, eikä siellä, bordellissa.*

Martha on heprealainen, joka on vangittu äskettäin Rooman hyökätessä Masadaan – tai niin Philos, taloudenhoitaja, on kertonut Amaralle. Philos on se, joka on valinnut kaksi isäntänsä orjaa mukaansa tähän taloon. Rufus, joka omistaa Marthan, ei ole sanonut työstä mitään. Orjat eivät ole hänelle ihmisiä. Hän ”lainasi” kaikki palvelijat Amaralle

huonekalujen mukana, eikä hänen mieleensä olisi juolahtanut selittää heidän erilaisia luonteitaan sen enempää kuin hän tuhlaasi aikaansa kertoakseen pöytien tai lampunjalkojen historiasta. Amara toivoo vain, ettei Rufus ole koskaan maannut Marthan kanssa, vaikka tyttö onkin sievä. Se voisi kuitenkin selittää Marthan vihamielisyyden.

”Kiitos”, Amara sanoo ja nousee seisomaan pöydän äärestä. ”Hyvä, että muistutit minua.”

He kävelevät ensimmäiseen Amaran yksityishuoneista, jotka ovat alakerrassa atriumin vieressä. Martha on jo valmistellut pukeutumispöydän. Amaran on mahdotonta olla ajattelematta ystävänsä ja naarassusitoveriaan Victoriaa, kun hän asettuu kaikkien parfyymien ja ehosteiden eteen istumaan. Hän muistaa kaikki halvat pullot, jotka Victoria asetteli tarkasti riviin ikkunalaudalleen ilotalossa, ja miten huolellisesti tämä aina laittautui mahdollisimman kauniiksi. Victoria on Amaran muistoissa niin elävä – hartioille valuvat mustat kiharat, käheä nauru ja sarkastiset huomautukset – että hänestä tuntuu melkein mahdottomalta, ettei tämä marssi huoneeseen ja vaati omaa vuoroaan pöydän ääressä. Martha alkaa harjata emäntänsä hiuksia. Amara tarttuu siroon, kukanmuotoiseen lasipurkkiin, avaa korkin ja kohottaa sen nenänsä alle. Jasmiinia. Se on ainoa tuoksu, jota Rufus haluaa hänen käyttävän. Martha tuhahtaa, kun Amara laskee purkin taas pöydälle, ja palvelijatar nykäisee kampaa terävästi. Emännän liikkuminen pilaa hänen yrityksensä muotoilla tämän kiharat.

Saatuaan työnsä valmiiksi Martha ojentaa hopeisen peilin. Amara ehottaa mieluiten kasvonsa itse. Hän ottaa kajalin ja korjaa tuhraantuneet kohdat, mutta ei levitä värivoidetta iholleen. Hänellä ei ollut siihen varaa työskennellessään bordellissa, ja nyt Rufus on tottunut näkemään hänet kasvot

paljaina. Sen ainoan kerran, kun hän maalasi itsensä miestä varten, tämä vihasi sitä. Kaikki sanat, joita mies käyttää häntä kuvaaillessaan – *suloinen, herkkä, naiivi* – hän ottaa ennemmin ohjeina kuin kohteliaisuuksina. On samantekevää, että hän on työskennellyt bordellissa ja päihittänyt oveluudessa Pompejin väkivaltaisimman parittajan, tai että hän voisi siirtää vuoria raivollaan. Hänen rakastajansa ei halua nähdä sitä, joten hän piilottaa sen kaiken.

”Kiitos”, Amara sanoo. ”Voit nyt ryhtyä töihin keittiössä.”

”Mutta eikö minun tarvitse tulla mukaan?” Martha näyttää hermostuneelta. ”Isäntä sanoi, että on parempi, jos et kävele ulkona yksin.”

Vaikka Amara joutuu sietämään tyytymätöntä palvelijartarta, hän ei halua niskoilleen myös vakoojaa. ”Kadut eivät pelota minua”, hän vastaa viileästi hymyillen ja tietää tytön ymmärtävän, mitä hän tarkoittaa. ”Olen tottunut kävelemään ulkona.”

Martha painaa päänsä posket kuumottaen ja varmasti kiroaa mielessään sitä päivää, kun roomalaiset raahasivat hänet kotimaastaan palvelemaan *porttoa*. Amara kääntää tytölle selkensä ja kävelee atriumin poikki valtavalle puiselle ovelle. Juventus epäröi, kun hän haluaa lähteä yksin ulos, ja vilkaisee ympärilleen nähdäkseen, onko Philos paikalla antamassa luvan. ”Philos työskentelee tänään isännän kanssa”, Amara tokaisee kärsimättömästi. ”Ehkä voisit päästää minut ulos, jotta voin mennä harpunsoiton oppitunnille, josta Rufus on maksanut?”

”Totta kai, emäntä”, Juventus sanoo ja astuu sivuun.

Katu on rauhallisempi kuin se, jonka varrella Amara aiemmin asui – ilotalo oli teiden risteyksessä, sitä vastapäätä oli baari ja toinen kivenheiton päässä – mutta siitä huolimatta astuessaan jalkakäytävälle hän tuntee aina liukuvansa

tyynestä lammesta vuolaasti virtaavaan jokeen. Hän pujottelee oveaan kehystävien hulmuavien kankaiden ohi niiden lepattaessa tuulessa punaisina, keltaisina ja oransseina. Talossa, jonka Rufus on vuokrannut hänelle, toimii yksi kadun monista vaatekaupoista. Kauppias Virgula nyökkää ohi kävelevälle Amaralle piittaamatta siitä, että hänellä on jalkavaimo naapurinaan. Heillä molemmilla on kuitenkin sama vuokraisäntä – Rufuksen ystävä, jota Amara ei ole vielä tavannut. Katu on kapea, mutta Amara ottaa oman tilansa jalkakäytävällä tuijottaen suoraan eteenpäin ja pakottaa muut päästämään hänet ohi. Mies, jolla on painava sylillinen nahkatavaroita, astuu tuhahtaen sivuun. Amara ei ole huomaavinaan miestä. Ne päivät, kun hänen oli pakko kohdata kaikkien miesten katse kadulla, ovat menneisyyttä.

Ei kestä kauan ennen kuin hän saapuu Drusillan taloon. Pompejin halutuin kurtisaani ei asu kaukana – hänen kotikatunsa on samansuuntainen kuin Amaran. Sen vuoksi Amara tietää Rufuksen hyväksyvän sen, että hän kävelee matkan yksin. Drusillan talo ei ole vuokrattu, vaan hän omistaa sen itse, ja kaunis lasiverstas sen julkisivulla on myös hänen. Amara hidastaa askeliaan ja kurkistaa sisään. Lasiesineet muuttuvat sitä taidokkaammiksi, mitä peremmälle liikkeessä etenee. Tiskille kasatut arkiset kupit ja tuoksupullot antavat kauempana tilaa kalanmuotoisille kannuille ja uurnalle, joka on täynnä vihreitä viinirypäleitä ja jonka kahvoina on kaksi nymfiä. Amaran katse kohdistuu aina samaan paikkaan. Hyllylle, jossa on jumalten pienoispatsaita. Hän muistaa kauniin lasisen Pallas Athenen patsaan vanhempiensa kodissa ja miettii, kuka omistaa sen nyt.

Amara tuntee sydämensä kevenevän, kun hän astuu kynnyksen yli Drusillan atriumiin. Ovenvartija kumartaa kohdeltiaasti hänen saapuessaan – tänne hän on aina tervetullut.

”Siinähan sinä olet!” Drusilla huudahtaa kumartuessaan katsomaan sisäparvekkeen kaiteen yli hymykuopat poskissaan. Amara säteilee vastaukseksi. Drusilla on – Didoa lukuun ottamatta – kaunein nainen, jonka Amara on koskaan tuntenut. Vaaleankeltainen tunika korostaa Drusillan ihon lämmintä sävyä, ja mustat hiukset kehystävät hänen kasvojaan kuin laakeriseppelä. *Hän voisi olla Hesperia*, Amara miettii, *laskevan auringon jumalatar*.

Amara kiiruhtaa portaat ylös. Hän viihtyy aina Drusillan seurassa, mutta kaikkein parhaiten silloin, kun he tapaavat ilman rakastajiaan ja hän tietää, että kaikki mitä hänen ystävänsä sanoo, on vilpittömyyttä. He syleilevät toisiaan parvekkeella, ihailevat toistensa asuja ja menevät sitten Drusillan makuuhuoneeseen, jossa tämän harppu on.

”Milloin Rufus ostaa sinulle oman harpun?” Drusilla kysyy, kun he istuutuvat. Amara asettuu soittamaan instrumenttia, Drusilla istuu hänen lähellään valmiina opettamaan.

”Vaikka tänään, jos antaisin hänen tehdä sen”, Amara vastaa huokaisten. ”En ole kuitenkaan vielä tarpeeksi hyvä, enkä halua hänen kuulevan soittoani.”

”Mutta voisit harjoitella yksin joka päivä. Kehittyisit nopeammin.”

Amara tietää sen olevan totta. Hänen on vaikeampi oppia harpunsoittoa kuin hän on osannut odottaa. Aina, kun hän soittaa Rufukselle lyyraansa, vaikka miten kauniisti tai taitavasti, mies haluaa vain tietää, milloin hän viihdyttää tätä harpulla. Mies ei kysy sitä pahantahtoisesti, vaan innokkaasti kuin lapsi, mutta tämän itsepintaisuus saa Amaran tuntemaan itsensä epävarmaksi. Amara toivoo, että Rufus nauttisi siitä instrumentista, jota hän jo osaa soittaa. ”En tiedä, miksi tämä on hänelle niin tärkeää”, hän sanoo sivelten harpun kieliä.

Drusilla silittää kevyesti hänen selkäänsä ja vetää hiukset toisen olan yli. ”Minusta se on rohkaiseva merkki”, ystävä sanoo. ”Hän haluaa jättää jälkensä, muuttaa sinut täydelliseksi jalkavaimoksi, joka sopii hänen makuunsa. Jos hän sijoittaa sinuun riittävästi rahaa, hän ei etsi iloa muualta.”

Amara tuntee ahdistuksen lepatuksen sisimmässään. Elämää varjostaa aina pelko suojeleijan kiinnostuksen menettämisestä. ”Kokeillaan taas Sapfoa”, hän sanoo. ”Viimeksi jomelkein onnistuin.”

He soittavat tunnin tai vähän kauemminkin. Amara on ahkera oppilas, eikä hän koskaan valita, kun Drusilla käskee hänen harjoitella samoja sointuja yhä uudelleen. Drusilla puolestaan on vaativa opettaja, joka ei jaa vain musiikillista osaamistaan, vaan myös neuvoo, miten Amaran pitää esiintyä näyttääkseen soittaessaan mahdollisimman viehättävältä.

”Tämä taitaa riittää tältä erää”, Drusilla sanoo silittäen Amaran käsivartta. ”Alat olla kireä. Olin aiemmin tosissani. Anna Rufuksen ostaa sinulle oma soitin. Opit nopeammin.”

Amara seuraa Drusillaa sohvalle. Palvelustyttö Thalia on tuonut heille vähän viiniä ja leivonnaisia. ”Kaikki tämä vaiva”, Amara huomauttaa ja ottaa pullan luvaten itselleen syödä myöhemmin vähemmän. ”Osaatko kuvitella, että Rufus ja Quintus viettäisivät iltapäivänsä pohtien, miten he voisivat miellyttää meitä?”

”Ei Quintus ainakaan”, Drusilla sanoo otsaansa rypistäen.

”Mutta hän palvoo sinua.”

Drusilla pudistaa päätään. ”Quintuksen kaltainen mies kaipaa väistämättä enemmän tai myöhemmin uutuuden tuomaa jännitystä. Ja pelkään, että se saattaa tapahtua enemmän.” Hän leikittelee viinilasinsa kanssa. Se on sininen, epäilemättä hankittu hänen talossaan olevasta liikkeestä, ja viinin puna hehkuu violettina lasin läpi. ”En ole rakastunut

häneen, kuten tiedät, mutta uusi mies häiritsee aina elämää. Olen nyt tottunut Quintukseen.”

Amara ei ole aivan varma, uskooko hän Drusillaa, kun tämä sanoo, ettei rakasta Quintusta. Olisi vaikea keskittyä niin kovasti miehen miellyttämiseen tuntematta lopulta jonkinlaista kiintymystä tätä kohtaan. ”Minun täytyy muistuttaa itseäni säännöstelemään temppuja, joita opin bordellissa”, Amara sanoo kohottaen kulmaansa. ”Jättämään Rufukselle *muutaman* yllätyksen.”

Drusilla tirskahtaa. ”Se yksi liike, josta kerroit minulle! Jopa Quintus taisi järkyttyä, kun kokeilin sitä.”

Naiset nauravat hilpeästi. Amara nojautuu taas tyynyihin nauttien ystävyiden vapaudesta ja mahdollisuudesta puhua avoimesti. Hänen harjoitteluaikinsa bordellissa oli armostonta, ja kaikki, mitä Felix pakotti hänet oppimaan, maksoi korkeimman mahdollisen hinnan, mutta nyt kun hän on päässyt sieltä pakoon, se tuntuu melkein tuskan arvoiselta. ”Priscus sai seinämaalauksen tänään valmiiksi”, hän sanoo.

”Miten luulet Rufuksen suhtautuvan siihen? Kun hän tajuaa, että se on Dido?”

”Philos sanoo, ettei hän edes huomaa sitä”, Amara kauhuttaa hartioitaan. ”Dido oli hänelle pelkkä orja.”

”Puhutko Rufuksesta Philoksen kanssa?” Drusilla kysyy terävästi. ”Onko se viisasta?”

”Philos oli ystäväni aikaisemmin, kun olimme molemmat...” Amara epäröi, koska ei haluaisi sanoa sitä sanaa. ”Kun olimme molemmat orjia.”

”Mutta nyt *sinä* et ole, ja *hän* on edelleen. Philos on rakastajasi omaisuutta. Varo, mitä sanot. Hän saattaa pitää velvollisuutenaan kertoa isännälleen.”

”Luotan häneen”, Amara sanoo. ”En usko, että hän tekisi sitä minulle.” Hän toivoo olevansa oikeassa. Häntä

hävettää niin paljon, ettei hän voi kertoa totuutta Drusillalle. Että hän on niin yksinäinen, ettei kestä pitää Philosta etäällä ja myöntää, että tämä on Rufuksen palvelija eikä hänen ystävänsä. Kenen muun kanssa hän voisi puhua talossa? ”Mitä Primukselle kuuluu?” hän kysyy vaihtaen puheenaihetta.

”Oi!” Drusilla taputtaa käsiään kasvot loistaen ilosta. ”Hän on niin taitava läksyjensä kanssa! Niin älykäs poika. Tule, tule, vien sinut katsomaan häntä. Hän haluaa varmasti esitellä taitojaan sinulle.” Drusilla hypähtää ylös sohvalta ja ojentaa kätensä. Amara tarttuu siihen ja antaa Drusillan ohjata hänet alakertaan.

He kävelevät atriumin läpi puutarhaan. Primus kiertelee kukkien joukossa, lörpöttelee mehiläisestä, heiluttaa pientä, pulleaa kättä hoitajansa valvovan silmän alla. Hän on niin äitinsä näköinen. Samat hymykuopat ja suuret, tummat silmät. Drusilla levittää kätensä ja pikkupoika juoksee halaaamaan hänen polviaan. Amara hymyilee. Hän oli saanut tietää Primuksesta vasta kuukauden sen jälkeen, kun Rufus oli vapauttanut hänet. Drusilla suojelee poikaansa kaikilta muilta paitsi lähimmiltä ystäviltaan.

”Mitä olet oppinut tänään?” Drusilla kysyy pojalta. ”Mitä osaat kertoa äidille?”

”Mehiläiset asuu vahapalatsseissa!” Primus julistaa ja katsoo ensin äitiään, sitten Amaraa aivan kuin haastaen häntä väittämään vastaan. ”Ne muuttaa kukat hunajaksi!”

Drusilla katsoo palvovasti poikaansa, kun tämä jakaa tärkeänä kolmivuotiaan viisautta. Amara oli järkyttynyt kuullessaan, kuka lapsen isä on. Popidus on pompejilainen ylimys, niin ikivanha, että Primuksen täytyy olla vuosia nuorempi kuin isänsä aviolapsenlapset. Vanhus ei kuitenkaan ole tunnustanut Drusillan poikaa omakseen.

”Yksi viime vuosien parhaista romaaneista.”

LONDON TIMES

Kurtisaanin elämä antiikin Pompeijissa on täynnä huikaisevaa loistoa, mutta myös odottamattomia vaaroja.

Sudenluolasta paennut Amara asuu nyt kultaovisessa talossa, uuden suojelejansa ja rakastajansa Rufuksen suopeuden varassa. Amara on vapaampi kuin ystävänsä, jotka hän joutui jättämään Sudenluolan kurjuuteen.

Syylisyys painaa Amaraa, eikä kultaovinen talo vaikutakaan niin turvalliselta kuin aluksi. Väkivaltainen mies menneisyydestä on jälleen Amaran kintereillä ja Rufuksesta alkaa ilmetä epämiellyttäviä puolia.

Amaran on oltava ovela ja täysin armoton selvitäkseen hengissä – ja saadakseen himoitsemansa vapauden.

ELODIE HARPERIN *Kultaisten oven talo* jatkaa Amara-nimisen entisen orjan rajua tarinaa antiikin Pompeijissa, jossa loistosta on vain lyhyt matka takaisin pohjalle.